

ALLAH HİÇ KİMSEYE BÖYLE EVLATLAR NASİP ETMESİN

Osmanlılar zamanında İstanbul'da 7 dil bilen derbeder filozof Rıza diye tanınan biri, bir Ramazan günü Beyoğlu'ndan Taksime doğru elinde sigara tütürerek gidiyor. Kafası da her zamanki biraz dumanlı. Sigara içtiğini gören zabıtalara bunu çevirir. " Sen Müselman değil misin, neden sigara içiyorsun yürü karakola" diye koltuğuna girerler. Filozof Rıza " Ben Müselman değil, Yahudiyim" der. Tereddütte kalan zabıtalara orada bulunan Yahudi esnaf Salomon'u çağırırlar " Konuş bakalım bununla, ben Yahudi'yim " diyor. Bizim derbeder Filozof Rıza başlar Yahudice konuşmaya " Aman Salomon, yaman Salomon ne olur zabıtalara eline düştüm. Şimdi karakola gidersem halim harap. Ben Yahudi'yim, dedim. Ne olur açık verme beni idare et!" Yahudi Salomon filozof Rızayı dinledikten sonra zabıtalara döner " Vallahi billahi bu benden daha Yahudi" der.

Afyonluyum, ama doğma büyüme Manisalıdan daha Manisalı olarak, Manisa'nın kültürel varlıklarını, sosyal hayatını doğma, büyüme Manisalıdan daha iyi bildiğimi söyleyebilirim. Neden mi? Manisa'nın bir kasaba nüfusundan daha kalabalık 3000'ni aşkın öğrencisi bulunan ve 1988 yılına kadar Manisa'nın tek lisesi, Manisa Lisesi'nde 20 yıla yakın en uzun idarecilik yapma görevi, bana nasip oldu da ondan. Sanayici, bürokrat, zengin, fakir tüm Manisalı ailelerin çocukları Manisa Lisesi'nde okurdu. Dolayısıyla ailelerde yaşanan acılar, üzüntüler ve sevinçler öğrenciler vasıtasıyla mutlaka bir şekilde bize yansırı. Geçen yazımda " CİMİRİ VE ZENGİN ADAM'ın" hikâyesinde Manisa'da yaşadığım bir olayı size anlatamaya söz verdiğim için bu yazımı yazıyorum. Bu yazımı anlamak için bundan önceki " ELVEDA" yazımı okumanız lazım. Ancak;

Manisalı olmadığım halde Manisa hakkında bu kadar iddialı olmam sizin tuhafınıza gidebilir. Gitmesin! Manisa'nın tarihi ve kültürel varlıklarını, camileri, medreseleri, hanları, hamamları eksik olmasın Sadullah BULGULU ile on yıl önce teker teker gezdim. Yürek sızlatan Ecdat yadigarı çeşmeleri gezdim,. Fotoğrafladım, kitabelerini okudum ve bundan on yıl önce " MANİSADA VAKIF İZLERİ VE MANİSA'NIN SOSYAL HAYATINDA İZ BIRAKANLAR" diye kendi gayretlerimle bu kitabı bastırılmışım. Manisa'nın kültürel varlıklarının adeta bir nevi ansiklopedisi gibi oldu. Bir çok Manisalı " Hocam gelen misafirimi sizin kitabınızla gezdirdim" diyen bir çok Manisalıya rastladım. Şimdi bu kitabıma Manisa İl Özel İdaresi sahip çıktı. İl özel İdare Başkanı Başta Hayrullah SOLMAZ olmak üzere Manisa Lisesi'nden öğrencim İbrahim ONAYLI ve Eğitimiçi arkadaşım İbrahim DİNÇER'in teklifiyle encümende tekrar basımına oy birliği ile karar alınmış Bu kararı destekleyen partili partisiz tüm üyelere teşekkürlerimi sunuyorum.

Kitabı güncellemek için elimdeki fotoğraf makinesiyle tekrar Manisa'yı geziyorum. Camiler, hanlar, hamamlar, medreseler ve yatırırlar pırıl pırıl (Özel mülkiyetteki vakıf eserleri hariç) Hepsinde restoreden geçmiş, Kimisi kütüphane, kimisi de kültür yuvası olarak kullanılıyor. Bu konuda hem yerel yetkililere, hem de devletimizin vakıf duyarlı büyüklerine şükranlarımı sunuyorum. Ancak vakıf çeşmelerinde değişen bir şey yok. VAKIF ÇEŞMELERİ AĞLIYOR. İnşallah devletimiz ve vakıf duyarlı büyüklerimiz bu konuya da el atar.

Yine kendi imkanlarımla 9. Baskısının hazırlığını yaptığım " EĞİTİM ÖĞRETİM DEDİKLERİ "Kitabımda geçen ve anlatılan olayların %70 de Manisa Lisesi'nde, %30 zu da Salihli Lisesi, Kırkağaç lisesi ve Osmanlı Ortaokulunda geçti. Yukarıda da ifade ettiğim

gibi öğrencilerin ailelerinde yaşadığı acılı, üzüntülü ve sevinçli olaylar bir şekilde bize Öğrencilerimiz dolayısıyla yansırdı. Manisa hakkında iddialı konuşmam, bulunduğum konumdan dolayıdır. Benim durumumda olan her eğitimci yaşadığım bu olaylara şahit olurdu. Yoksa bu iddiamı bir ükelalık olarak kabul etmeyin. Kitaptan söz edince “ 40 Gün 40 Programlı Dini Bilgiler Kitabımdan da söz edeyim 23. Baskı ile 35. 000 ulaşan bu kitaba Manisalı dostlarımın yanında Manisa Ticaret Odası, Kırkağaç Güngör Otomotiv, Adana Çiçekçilik ve Tarım Ltd Şirketi ve bu geçtiğimiz yazda Hüseyin ÇAMBEL ve MASİAD Başkanı Muhittin ÇALIMCI kardeşlerime de ayrıca teşekkür ederim. Bu kitap sayesinde de yazın bütün camileri dolaşarak hem ders yapıyor, hem de dostlarımın bastırıldığı bu kitapları ücretsiz olarak dağıtıyorum. Sanırım bu bilgilerden sonra beni Manisalı sayarsınız.

Yazıma Yüce Peygamberimizin çok bilinen hadislerinden birini hatırlatarak başlamak istiyorum. *“İnsanlar öldükten sonra cenazesini üç şey takip eder: Bunlardan birincisi; eşi, çoluk çocuğu, arkadaşları ve akrabalarıdır. İkincisi ise varsa malı, mülkü, makamı, şanı ve şöhretidir. (Hayatta iken zengin, şan, şöhret, makam sâhibi insanların cenazesini düşünün.) Üçüncüsü de salih amelleridir. (İbadetleri ve Allah'ın hoşnut olacağı iyi amelleri ile hoşnut olmayacağı kötü amelleridir.) Bunlardan ilk ikisinin refakati ancak mezarın başına kadardır. Cenaze defnedildikten sonra ikisi geri döner. Üçüncüsü ise orada mevta ile baş başa kalır. Gerçek diriliş ve hesap işte orada başlar.*

Zaman, sırası gelenleri aramızdan çekip çekip alıyor. Bey, paşa, şanlı, şöhretli, yakışıklı, zengin demiyor. Aramızdan aldıklarının hiç biri dünyada sâhip olduklarından hiçbir şeyi götüremediğini de geçen yazımda hatırlatmıştım.

Halen Manisa'da yaşayan Hakim bir öğrenci velimiz A. Bey, veli toplantısı dolayısıyla okula geldiğinde bana da uğradı. Velimiz, Hakim Bey'in sakin, durgun üzüntülü bir hali vardı. “ Ne oldu hakim bey çocuğunuzun dersleri çok mu zayıf ?” dediğimde, Hakim A. Bey, “Hayır Müdür Bey çocukla ilgili bir sıkıntı yok. Üstelik dersleri de çok iyi. Ama bugün Manisa'da insanlığımdan utandım” dedi. “Hayrola hakim bey ne oldu?” diye telaşla sorduğumda başladı anlatmaya. Benim de yakından tanıdığım ve Manisalıların da çok yakından tanıdığı varlıklı bir ailenin aile büyüğü öldüğünde, cenaze kaldırılmadan önce varisleri cenazenin defin işlemlerinden önce evdeki gayri menkulleri paylaşmaya kalkmışlar. Aralarında anlaşmazlık çıkmış. Cenaze ortada. Netice hâkim isteniyor. A. Bey görevli hakim olarak gidiyor evdeki gayri menkulleri tespit ederek masaya kasaya tedbir koyuyor. Ondan sonra cenazenin defin işlemlerini başlatıyor. Bu olayın canlı şahidi Hakim A. bey hâlâ hayattadır, Manisa'da yaşıyor. Kendilerine sağlıklı ve uzun ömürler temenni ediyorum. (Okuyucularımdan ricam, yazılarımda anlattığım olayları merak saikiyle öğrenmek için ısrarla soruyorlar. Lütfen bu konuda ısrar etmeyin. Hayatta hiç yaralı kuşa taş atmadım)

Yine Türk çocuklarının din eğitimi için gittiğim Almanya'da şahit olduğum bir olay. İzmir'in (...) ilçesinden (B.Usta) diye anılan, Almanya'ya ilk gelenlerden olup uzun yıllar Almanya'da çalıştıktan sonra emekli olan bir vatandaşımızla Almanya'da tanıştık. Hemşehri de olduğumuz için aramızda kısa zamanda bir dostluk ve arkadaşlık oluştu. Altı ayda bir Almanya'ya gelir, hem maaşını alır, hem de genel bir sağlık muayenesinden geçerdi. Geldiğinde benim misafirim olurdu. Almanya'ya yalnız geldiğini, eşini ve çocuklarını getirmediğini, çok çalıştığını, esas işinden sonra başka işlerde de mesai dışı çalıştığını,

kazandığı paraları başkaları gibi çar çur etmediğini, Türkiye'de yatırıma dönüştürdüğünü, iki oğlu ile kızı ve damadı olduğunu, hepsine de İzmir'de inşaat ve gıda üzerine büyük dükkânlar açtığını, altlarına da son model araba aldığını, her gelişinde bana anlatırdı. Beni çok sevdiği için olsa gerek hep benim odamda kalırdı. B. Usta)ile olan hemşehriliğimiz yukarıda da arz ettiğim gibi hemşehrilikten öte dostluğa ve kardeşliğe dönüştü.

2005 yılının Nisan ayı idi. B. Usta, Almanya'ya gelip gittiğinin ikinci ayında tekrar geldi. Oysa biz onu hep altı ayda bir beklerdik. Kendisi, İzmir'den uçağa binmeden önce Almanya'daki ATİB Başkanına telefon açarak hasta olduğunu, Frankfurt hava alanından alınması konusunda kendisine yardım edilmesini istemiş. Talebi üzerine başkan ve arkadaşları, kendisini Frankfurt hava alanından almaya gittiklerinde bakmışlar ki B. Usta gerçekten hasta. B. ustayı doğruca Darmstadt hastahanesine götürüp ve yatırmışlar. Yakın arkadaşlarıyla birlikte ben de zaman zaman kendisini hastahaneye ziyarete gidiyor, yalnız bırakmıyorduk. B. Usta hastahane de yattığı sürece gündün güne iyileşiyordu. Yine bir gün mutad ziyaretimizi yapmak üzere Darmstadt ATİB (Avrupa Türk İslam Birliği) Başkanı A. Ş. Bey ile birkaç arkadaş, Basri ustanın ziyaretindeydik. A. Ş. Bey, Karadenizli olduğundan Karadenizlilere has bir üslupla yarı şaka yarı ciddi, "B. Usta, nedür bizim senden çektiğümüz? Türkiye'de hastahane, doktor yok mu kardeşim? Niye buralarda eşinden, çoluk çocuğundan, yakınlarından uzakta gurbetlik çekiyorsun? İşçilik hayatında çektiğün gurbetlik yetmedü mü?" der demez, B. usta birden boşaldı ve hasta yatağında hüngür hüngür ağlamaya başladı. Başkan A.Ş. Bey, ben ve diğer arkadaşlar bir tuhaf olduk. B. usta ağladı, ağladı, gözlerinin yaşını sildikten sonra dedi ki "Biliyor musun başkanım, benim başıma neler geldi Türkiye'de?" dedi. Hem ağlıyor hem anlatıyordu. B. ustanın hanımı ölünce damadının, yani kızının evinde kalmaya başlamış. Bir akşam evde iken geç vakitlerde rahatsızlanmış. Adeta kalp krizi gibi bir şey olmuş. O esnada kızının ve damadının kendisini hastaneye götürmelerini beklerken damadı bir taraftan, kızı diğer taraftan B.ustanın ceplerini karıştırmaya, üstünü başını aramaya başlamışlar. Adeta aç kurtlar gibi saldırmışlar. B. usta da tamamen kendinden geçmiş değil, ama biraz fenalık geçiriyor. Bakalım ne olacak diye kendisini biraz daha yalancıkıktan koyuvermiş; ama şuuru yerindeymiş. Bu arada kızı ve damadı, B. ustanın cebindeki kredi kartlarını, paraları, çek v.s. ne varsa hepsini alıp cebini boşaltmışlar. Bu acı durum, B. ustayı o kadar yaralamış ki sabah olunca doğru Menderes Hava Alanına gidip Darmstadt'a gelmiş. B. usta, başından geçen bu olayı anlattıktan sonra dedi ki "Başkan, Alman noterini getir. Artık benim için Türkiye, memleket, oğul, kız, damat yok. Bundan sonra benim için siz varsınız. Türkiye'de neyim var, neyim yok hepsini Darmstadt Emir Sultan Külliyesine bırakıyorum. Artık dünya malı diye bir tamahım da kalmadı. İsterseniz ziyaretime gelin, istemezseniz siz de gelmeyin. Benim maaşım bana yeter. Buradan çıktıktan sonra da beni yaşlılar haymına (yurduna) yatırın. Artık, hiçbir şeyde gözüm kalmadı, diye bu acı ama gerçek itirafları anlattı. Devamla, "Ben onlar için gurbet ellerde gece gündüz demeden canımdan parçam için çalışırken benim çocuğum bana bunu yaparsa ben başkalarından ne bekleyebilirim ki? Artık, dünyada kimseden bir şey beklemiyorum." Diyerek durumunu açıklığa kavuşturmuş oldu. Bu durumdan sonra Başkan A.Ş.Bey, şakasını telafi etmek için dökmediği dil kalmadı. Nitekim B. usta, noteri ısrarla istedi ve Türkiye'deki tüm menkul ve gayrimenkullerini Alman noteri vasıtasıyla Darmstadt Emir Sultan Külliyesine vakfetti. Bunlar, benim 2005 Nisan'ında Almanya'nın Darmstadt hastanesinde yakından şahit olduğum bir olaydır.

Yine Manisa Lisesi'nde çalışırken öğrencilerin annelerinin yaptıkları börek ve çörekleri Ak Mescit mahallesindeki huzur evine gider, onları dağıtır, hal hatır sorar, onların gönlünü almaya çalışırdık. Hem de öğrencilerimize geleceğe dönük sosyal almaçlı dersler verirdik. 1986 yıllarda yaşadığım bu olayı belki o zamanlarda ziyaret edenler varsa onlar da hatırlar. Kadınlar binasının girişinde ilk odada bir yaşlı teyze kalıyordu. Altı tane çocuğu olmasına rağmen onu huzur evine yerleştirmişler. Ayda yılda bir uğrarlarmış. Kadın her gelene “ AMAN OĞLUM ÖLMEDEN MALINIZI KEMSEYE VERMEYİN” diye şarkı nakaratı gibi her gelene aynı şeyi söylüyordu. Bu bayan da Manisa'nın yerlilerindendi. İçinde kariyer sahibi evlatları bile vardı. (Bu anlattığım olayları kim diye lütfen bana sormayın. Zatin bir çok Manisa'lı da bilir)

Demek ki insanlar öldükten sonra kabirdeki börtü böcek cesedine üşüştüğü gibi, varisleri de geride bıraktıklarını paylaşmak için üşüşüyorlar

Yine peygamberimizin sözünü hatırlayalım. İnsanlar öldükten sonra kendisiyle beraber kalan tek arkadaşı kulluğu, hayır hasenatı ve amelleridir.

Arkamızda hayırlı evlatlar bırakmamız duasıyla...

Selam ve dualarımla tüm okuyucularımın Mübarek Kurban Bayramlarını tebrik ediyorum.

kadirkeskin45@hotmail.com

www.kadirkeskin.net